Căutarea fericirii fără odihna sufletului rămâne goală

Omul caută fericirea. Se vede în urările pe care ni le facem: „Sărbători fericite!”, „La mulți ani fericiți!”. Așteptăm concedii, weekenduri, seri liniștite sau momente speciale. Și totuși, chiar și atunci când obținem ceea ce ne-am dorit, simțim adesea că lipsește ceva. Bucuria vine pentru o vreme, apoi se stinge și lasă în urmă aceeași neliniște sau același gol.

Explicația este simplă: omul a fost creat nu doar pentru odihna trupului, ci și pentru odihna sufletului. Trupul se simte bine atunci când este hrănit, îngrijit și odihnit. Sufletul are însă alte nevoi: pace, siguranță lăuntrică, dragoste, bucurie statornică și un sens al existenței. Aceste nevoi nu pot fi împlinite prin lucruri trecătoare.

Gândiți-vă la o mașină. Ea funcționează cel mai bine atunci când este folosită pentru scopul pentru care a fost proiectată. Dacă este folosită împotriva destinației sale, se uzează repede și consumă fără rost. La fel este și omul. Dacă își trăiește viața doar pentru muncă, pentru plăceri sau pentru acumularea de experiențe, nu ajunge la împlinirea pentru care a fost creat.

Adevărata împlinire este legată de valorile Împărăției lui Dumnezeu: o inimă curată, dreptatea, îndelunga răbdare, dragostea, bunătatea, mila și blândețea. Acestea nu sunt simple concepte, ci stări ale inimii care aduc pace și stabilitate sufletului. Prin cădere, omul s-a îndepărtat de aceste valori și a pierdut accesul la adevăratele izvoare ale împlinirii. De aceea caută înlocuitori.

Aici începe înșelarea. Nevoia de fericire este exploatată prin promisiuni care sună atrăgător, dar care nu pot oferi ceea ce promit. Banii, faima, satisfacțiile rapide și „plăcerile de o clipă ale păcatului” par să ofere fericirea, însă ceea ce dau este puțin și de scurtă durată. După ce entuziasmul trece, setea rămâne.

Mai mult decât atât, orice fericire obținută cu prețul sacrificării odihnei sufletului nu este fericire adevărată. Dacă pentru a obține ceva omul trebuie să trăiască în teamă, vinovăție, neliniște, lăcomie, invidie sau conflict lăuntric, atunci ceea ce a câștigat nu i-a adus împlinire, ci doar o satisfacție trecătoare. O bucurie care tulbură sufletul nu este un câștig real. Fericirea autentică nu distruge pacea inimii, ci o întărește. Ea nu lasă în urmă gol, mustrare sau neliniște, ci aduce odihnă, liniște și stabilitate.

Odihna sufletului nu apare de la sine și nici nu poate fi cumpărată. Ea se găsește numai atunci când omul ajunge la izvoarele ei adevărate. Așa cum setea nu se potolește privind apa, ci bând din ea, tot astfel odihna nu vine doar din a cunoaște binele, ci din a-l trăi. Iată câteva dintre izvoarele ei:

O conștiință curată. Omul care trăiește drept nu are nimic de ascuns și nimic de care să se teamă. Nedreptatea și minciuna tulbură sufletul, în timp ce dreptatea aduce liniște.

Iertarea. Supărarea și resentimentele sunt poveri pe care le poartă cel care nu iartă. Când omul iartă, lasă jos o greutate care îl apăsa de multă vreme.

Pacea în locul luptei. Cine renunță la nevoia de a-și face singur dreptate și de a avea întotdeauna ultimul cuvânt încetează să mai trăiască în conflict permanent. Astfel găsește odihna pe care lupta continuă nu o poate oferi.

Blândețea și smerenia. Inima mândră este permanent în alertă: se compară, se justifică și se apără. Inima smerită nu mai are nimic de demonstrat și găsește odihnă tocmai în această eliberare.

Mulțumirea. Omul mulțumit iese din cercul nesfârșit al dorinței, obținerii și dezamăgirii. El învață să se bucure de ceea ce are.

Iubirea și facerea de bine. Bucuria pe care o aduce un bine făcut altuia rămâne mult după ce plăcerile trecătoare au dispărut. „Este mai ferice să dai decât să iei."

De aceea, problema nu este că oamenii caută fericirea, ci locul în care o caută. Dacă o cauți în lucruri care nu pot dura, vei rămâne prins într-un cerc fără sfârșit de dorință, obținere și dezamăgire. Dacă o cauți la izvoarele ei adevărate, vei descoperi că fericirea nu este o emoție intensă și trecătoare, ci starea unui suflet care și-a găsit odihna.

În realitate, fericirea autentică și odihna sufletului nu pot fi despărțite. Odihna sufletului dă naștere fericirii adevărate, iar fericirea adevărată păstrează odihna sufletului. Orice fericire care cere ca pacea inimii să fie sacrificată se dovedește, mai devreme sau mai târziu, doar o iluzie. Adevărata fericire este aceea care poate locui împreună cu o conștiință curată, cu pacea inimii și cu odihna sufletului.

Sursa: *Căutarea fericirii fără odihna sufletului rămâne goală* — Scopul Vieții
scopulvietii.ro/articole/fericire-fara-odihna